

Kalbimin Kırık Pedalları

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Mart 2025

Kodamandı kasıtlı düşlerden arda kalan hayal kırıklıkları aslında bir bebek kadar da saf ve masum yürek sedası.

Acıydı ayracım.

Açıydı bulamadığım: hani gidip geldiğim kirli duvarları bir bulut misali beyaza boyamak adına kadirşinas bir tutumla dokunmaksa en derin yaralara...

Unutulmuşluğum bir köşede bir şişede saklı gözyaşı gibi irsi mi yoksa acının ardı ardına eşlik eden tokadı?

Şimdiki müsemma.

Dünüm kanlı bir ada.

Yarınlara yok ki mecalim yine de umut ekip özlem biçebilirim.

Ben bir yanılmanın eseri ben bir yangının külü ve yaratıların en güzeli iken sevgiyle dikilen kalbimi sundum revnak bir tepside buldum da kendimi tam da terk edecekken kentimi.

Artık ait değilim bu kente iki yakasından da hicap ettiğim varsın iki yakam da gelmesin bir araya ben yâd ettiklerimle idare ederim.

Tebessüm ehli bir duanın akıbeti Rabbime kavuşma telaşı hınca hınç birbirine giren insan neslinin selameti adına kopsun artık fırtına kopsun da kopacaksa kopsun kıyamet gıybet eseri değil gıybetin esiri iken ahvalim kabaran yüreğime bir teselli bahşetsin yüce Rabbim.

Bir ölçek ekleyecektim gözyaşımı gel gör ki kazan taşı.

Bir ölçek de pişmanlık bense meylettiğim kadar ruhumdaki emanete endamlı bir veda diledim önce kendimden uzaklaştığım yeniden toparlamaksa ardımda kalanları bin bir eda ile kucaklaştığım demem o ki: aşkı evrenin tufanı.

Aşkı evirdim.

Sözcükleri kadeh misali devirdim oysaki her biri masum saf su ile dolu en çok da yalnızlığın ve hayal kırıklığının vuku bulduğu.

Bir şerh düşecektim mademki yürek sayfama:

Şiir olmalıydı ilk sözüm.

Şiarımdı mademki aşkın dalkavuk gölgesi mihrabımda saklı ruhumun kırık tokası ve aşkla biçiverdim gözyaşımı kutsandığım kadar kural tanımadığım artık kimse çomak sokan huzuruma maviden bir bilye yuvarladığım dünümün sadakası iken kendime uzattığım...

İçtimada geçen yıllarım.

Kırık pedalları kalbimin.

İsyankâr değilse bile itiraz dilekçemde saklı maruzatım:

Kendime hem yakın hem uzak hem tutsak minyon dünyam içimde dönen uydusu olduğum sevginin müptelası bir rakım adeta ulaşılmazlığın ses geçirmez duvarları ve işte kanlı duvağı cihanın:

Ölsem de bir kalsam da.

Sandık dolusu hatırat azıcık nemli küflü:

Sayamadığım kadar sanmadıklarımın üstüme yağan:

Yağmalanmış bir gök kuşağı ve ruhumun rozeti kimyamda eksik olan ne varsa nasıl da fazla gelmiştim oysa bu dünyaya...

Farazi bir iklim; farazi bir kıyamet içimde kopan.

Sükûnetin özlemi belki de ölümün ayak sesi gözlerim açık gördüğüm her kâbus her rüya...

Panoraması göğün ne nispet ne haset:

Hasret dolu döngünün öğüttüğü muhterem bir ses bir efekt acının sılasında saklı masum kelebek nizamlı gülüşlerim bazen bir şiire kapak bazense kaypak dünyanın Haramileri.

Sonsuzluk ıssızlığa gebe.

İssizlik aslında Tanrıya bir yakarış ve özenle ve özlemle anılan geçmişini sararmış buruşuk yaprakları.

Tecelli edecektir de illa ki İlahi Düşlerin gerçek olduğu İlahi Adaletin vurduğu tokmak ve işte dünden kalan o yeknesak tel heceli sefil kelime:

Adı aşk.

Adı gam.

Adı san.

Adı zan.

Zararının neresinden dönülse zannetme ki bu yarışı sen kazandın.

Ritmik bir melodi bazen aşkın kapıştığı iken özlem.

Renksiz bir söylem belki de göğün peçesinde saklı gök kuşağı ve tesadüflerin eşleştiği nasıl ki tevafuk yüklü bir kuşak ve nesillerin cebelleştiği son durağa gelememe kaygısı aslında sonlanmaktan ziyade sona kalan bir soldan sağa dönük yangını başlatan ilk kıvılcım.